فرهیختگان
@farhikhtegandaily
WWW.FDN.IR

«فرهیختگان» اجراهای گروه‌های نمایشی خارج از ایران را بررسی می‌کند

ابهامات اجرای تئاتر در ینگه‌دنیا

سیدمهدی موسوی‌تبار
روزنامه‌نگار

سال ۹۶ استاد علی نصیریان در پیامی که برای جشنواره اجراهای ایرانی در خارج از کشور منتشر کرد با تاکید بر اجرای نمایش توسط ایرانی‌های مقیم در کشورهای خارجی، تشکیل گروه‌های تئاتری توسط کسانی که در این زمینه تجربه دارند و آموزش کسانی که علاقه‌مند به تئاتر هستند را بسیار مهم عنوان کرده و گفته‌بود این کار باعث می‌شود تا فرهنگ ایرانی و زبان فارسی و نمایش ایرانی در جامعه ایرانی ساکن کشورهای دیگر فراموش نشود، به‌خصوص نمایش‌هایی که ارتباط با سنت‌های نمایشی کهن ایرانی دارد.

اگر همین پیام استاد نصیریان را مبنا قرار دهیم، راحت‌تر می‌توانیم حضور گروه‌های نمایشی در خارج از کشور را ارزیابی کنیم. حضوری که ظاهرا نیازی به مجوز ندارد و نهایتا مورد حمایت مالی نسبی اداره کل هنرهای نمایشی ارشاد قرار می‌گیرد. حمایتی که از سال گذشته و امسال کمتر هم شده است. تئاتر به‌عنوان هنری که بودجه کمی نسبت به سینما دارد در این شرایط بد اقتصادی هم سهمش کمتر و کوچک‌تر شد.

درباره چگونگی ارائه مجوز به گروه‌ها اما ظاهرا اوضاع بهتر از سینماست. به‌واسطه زنده‌بودن این هنر که از اساس بر پایه اعتماد به گروه‌ها، جلو می‌روند و ضمانت آینده‌کاری، مهم‌ترین دلیل برای متعهدماندن کارگردان یا تهیه‌کننده به تعهدات‌شان است. آن‌طور که بررسی کردیم گروه‌ها فقط تعهدی می‌دهند که برخلاف متن مصوب عمل نکنند و ابزار نظارتی نیز ممنوعیت گروه‌ها یا افراد از کارهای بعدی است. گفتنی است نزدیک به یک هفته با بخش بین‌الملل اداره کل هنرهای نمایشی تماس گرفته شد تا اطلاعات مورد نظر گروه‌هایی که خارج از ایران اجرا رفته‌اند، ارسال شود اما با وجود تاکیدات فراوان هیچ‌وقت این اتفاق نیفتاد. سرپرست این بخش در گفت‌وگو با «فرهیختگان» از چگونگی اعطای مجوز و تعداد گروه‌ها گفتند.

سلطان اجرای خارجی در تئاتر

متولد ۱۳۵۷ است و تاکنون بیش از ۲۰۰ تئاتر در خارج از کشور روی صحنه برده است. کارش را از سال ۷۸ آغاز کرده و ۱۷ نمایش را در این ۲۰ سال خلق کرده است. صحبت از امیررضا کوهستانی است که می‌توان با این کارنامه به او لقب سلطان اجراهای خارجی را در حوزه نمایش داد. اولین نمایشنامه‌اش را در سال ۱۳۷۷ نوشت و هیچ‌وقت به اجرا درنیامد. سال بعد نمایش «قصه‌های درگوشی» را روی صحنه برد.

کوهستانی در کشورهای مختلفی مانند سوئیس، هلند، آلمان، فرانسه، نروژ، بلژیک، ایتالیا، فرانسه، اتریش، یونان، صربستان و مقدونیه روی صحنه رفته است. مبدا سفرهایش سال ۲۰۰۲ میلادی و اجرای «رقص روی لیوان‌ها» در بن آلمان بود. «اتاق یک نفره» (۱۳۸۵)، «خون خشک، سبزی تازه» (۱۳۸۶)، «کوارتت، سفری به شمال» (۱۳۸۶)، «اتوپیاها» (اپیزود ماهی‌های سائومیگل) (۱۳۸۷) و «۱۷ دی کجا بودی؟» (۱۳۸۸) تعدادی از نمایش‌های کوهستانی هستند که در کشورهای اروپایی هم اجرا داشته‌اند. قطعا حضور و معرفی نمایش ایرانی در سرتاسر جهان اتفاق مبارکی است که باید تداوم داشته باشد، اما درمورد کوهستانی نکته مهم اینجاست که او طی ۱۷ سال ۲۰۰ اجرای خارجی داشته است. یعنی به‌طور میانگین سالی ۱۳ اجرای خارجی. عدد عجیبی است و می‌توان حتی به آن افتخار هم کرد. اما سوال اینجاست که آیا معیاری برای سنجش میزان تاثیرگذاری این نمایش‌ها در آشنایی تماشاگران خارجی با آثار ایرانی و بالاتر از آن فرهنگ و هنر ایران وجود دارد؟ یا بزرگی این اعداد آنقدر مبهوت کننده است که اجازه نمی‌دهد مسائل پیرامونی آن بررسی شود؟

گفت‌وگو با سرپرست امور بین‌الملل اداره کل هنرهای نمایشی

رقیه وکیلی‌آذر که از اسفند سال گذشته به حوزه بین‌الملل آمده است درباره گروه‌هایی که خارج از کشور روی صحنه می‌روند به «فرهیختگان» می‌گوید: «گروه‌هایی که تمایل دارند در خارج از کشور اجرا داشته باشند، ابتدا دعوتنامه‌هایی دریافت می‌کنند که البته تعداد آنها هم بسیار زیاد است. از نظر روال اداری، مرکز هنرهای نمایشی اداره کل هنرهای نمایشی اصلا نمی‌تواند برای اینها مجوز صادر کند. زیرا در کشور دیگری نمایش روی صحنه می‌رود و تحت نظر خود ما نیست و ما آمار خاصی از آنها نداریم.» از او درباره تعداد این اجراها می‌پرسیم که می‌گوید نمی‌تواند عدد دقیقی بگوید و اضافه می‌کند: «در سال گذشته با توجه به ابلاغیه‌ای که به اداره کل هنرهای نمایشی و دفتر امور بین‌الملل ارسال شد، فعلا ما حمایت‌های مالی را خیلی کم کرده‌ایم. به همین دلیل است که اگر من عدد و رقم حمایت گروه‌های اعزامی را به شما بگویم این تعداد خیلی کم است. به‌نظر من اصلا درست نیست که اطلاع‌رسانی شود. تعداد گروه‌هایی را که مرکز هنرهای نمایشی از آنها حمایت کرده خیلی کم است، فکر می‌کنم حدود ۱۵ گروه در سال ۹۸ است.» وکیلی در ادامه می‌گوید از ابتدای امسال، با توجه به ابلاغیه‌ای که در ۶ ماه دوم سال ۹۷ به دست ما رسیده است، حمایت‌مان را از ۶ ماه دوم سال ۹۷ خیلی کم کرده‌ایم. به ما گفته‌اند با توجه به مشکلات اقتصادی تا جایی که امکان دارد صرفه‌جویی کنید.»

از او درباره آمار سال گذشته سوال می‌کنیم که جواب می‌دهد برای سال گذشته باید آمار آن را نگاه کند. اتفاقی که هرگز نیفتاد.

از وکیلی درباره روند صدور مجوز برای اجراهای خارجی پرسیدیم که پاسخ داد نمی‌توانند برای گروه‌های خارج از کشور مجوزی صادر کنند و در ادامه توضیح داد: «دلیل اینکه ما نمی‌توانیم برای گروه‌هایی که به خارج از کشور می‌روند مجوز صادر کنیم این است که تئاتر یک هنر زنده است و ممکن است در خیلی از صحنه‌ها دیالوگی فی‌البداهه گفته شود و خیلی اتفاقات دیگر بیفتد. ما نمی‌توانیم مسئولیت آن را بپذیریم. فیلم مقوله‌ای مشخص است که ساخته شده و به استناد آن می‌توانند بروند مجوز بگیرند که به‌عنوان مثال این ۹۰ دقیقه عینا قرار است آنجا اکران شود. درمورد تئاتر چنین کاری را نمی‌توانیم انجام دهیم و فکر می‌کنم شدنی هم نیست.»

> درست است که باید به هنرمند اعتماد کرد اما وجود نمونه‌هایی مانند آنچه از سوی یک بازیگر باسابقه مثل علیرضا خمسه در کانادا دیده شد، آیا زنگ خطری برای جامعه تئاتری نیست؟ هنرمند باسابقه‌ای مثل خمسه وقتی تحت تاثیر فضا و مخاطبان خارجی قرار می‌گیرد و چنان تیشه به ریشه فرهنگ و کشور خودش می‌زند دیگر نباید از جوان‌ها توقعی داشت

۲۰۰۰ جشنواره وجود دارد، اشراف کامل نداریم

سرپرست بخش بین‌الملل با بیان اینکه در سال گذشته، ما ۱۶ گروه نمایشی را حمایت کردیم، ادامه داد: «با توجه به اینکه تعداد گروه‌های ایرانی که مشتاق هستند در جشنواره‌های بین‌المللی دنیا شرکت کنند، نسبت به ۱۰ تا ۱۵ سال گذشته خیلی زیاد شده است و در حال حاضر متاسفانه امکان حمایت از تمام گروه‌هایی که برای ما دعوتنامه می‌آورند، وجود ندارد. دوره‌ای بود که تعامل هنرمندان ایرانی و خارجی به شکل امروزی وسعت نداشت، حدود ۱۵ سال پیش می‌گفتیم که هر گروه نمایشی‌ای که یک دعوتنامه بیاورد، چون می‌خواهد نمایش ایرانی را در یک فستیوال خارجی معرفی کند، ما از او حمایت می‌کنیم. در شورای مدیرکل موقت در سال ۸۳ و ۸۴ این کار را می‌کردیم. مثلا با گروه تئاتری که در آلمان جشنواره داشتند، هماهنگ بودیم و همکاری دوطرفه‌ای داشتیم. اعلام می‌کردیم یک تعداد گروهی را ما به جشنواره شما اعزام می‌کنیم، البته با هزینه‌هایی که خود فستیوال پرداخت می‌کرد، در قبال آن هم ما یک تعداد گروهی را از آلمان دعوت می‌کردیم که در جشنواره فجر اجرا می‌رفتند. آن زمان، زمانی بود که واقعا اعزام گروه مثل امروز زیاد نبود و بسیار محدود بود. در آن بازه زمانی، صلاح بر این بود که بتوانیم هنر تئاتر ایرانی و هنرمندان ایرانی را به کشورهای دیگر معرفی کنیم. ولی می‌توان گفت از چهار، پنج سال گذشته این اعزام‌ها اوج گرفته است و هنرمندانی که مایل هستند در جشنواره‌های خارجی شرکت کنند، تعدادشان زیاد است. در طرف مقابل هم، فستیوال‌های خارجی که تعداد زیادی در دنیا اجرا می‌شود، بالغ بر ۲۰۰۰ فستیوال تئاتری وجود دارد که ما درمورد همه اینها اشراف کامل نداریم. موضوعیت و ماهیت این جشنواره‌ها از دست ما خارج است. هر کسی که برای اجرا در خارج از کشور دعوتنامه بیاورد ما باید جست‌وجوی اینترنتی انجام دهیم و ببینیم آیا سوگیری دارد یا نه، جشنواره برای کدام ارگان یا موسسه است و در کجا برگزار می‌شود. چنین مسائل جداگانه‌ای هم وجود دارد.»

اجراهای آزاد و ابهامات زیاد

برخی از اجراها در برخی کشورها حاشیه‌هایی به‌همراه داشته است؛ از نبود شفافیت در حوزه حمایت‌های مالی تا دعواهای بازیگران با خودشان. در این میان کانادا یکی از کشورهایی است که در چند سال اخیر بهشت کارگردانان تئاتر شده است. بازیگران سینما و تلویزیون در قالب گروه‌های نمایشی به این کشور می‌روند و اجراهای آنها نیز طرفداران زیادی دارد. متن یکی از اجراهایی که با حضور دو بازیگر مطرح طنز تلویزیون در آن کشور روی صحنه رفت در ایران قابل اجرا نیست که توسط کارگردانی که خودش ساکن آنجاست، اجرا شد. نمایش‌هایی که برای اجراهای خارج از جشنواره‌های خارجی روی صحنه می‌روند، جنجال‌های بیشتری پیرامون‌شان شکل می‌گیرد. اسپانسرهایی که معلوم نیست با چه سابقه‌ای وارد می‌شوند و با وجود خلأهای قانونی، نظارتی هم روی آنها نیست و به‌عنوان سرمایه‌گذار یا تهیه‌کننده آن نمایش را در خارج از ایران حمایت می‌کنند. درنهایت مشخص نمی‌شود که دخل و خرج اینها کجا و چطور محاسبه می‌شود. هیچ نگاه شفافی در این بخش وجود ندارد.

از وکیلی درباره گروه‌هایی که از ایران رفتند و در جاهای مختلف اجرای عمومی کردند، سوال پرسیدیم که جواب داد: «هزینه‌های اجرای عمومی بسیار بالاست. ما فقط موضوعیت کار را مدنظر داریم؛ اینکه کار مناسب، معقول و اشاعه‌دهنده تئاتر ایران باشد، به‌صورت کمک‌هزینه حمایت می‌شود. برای ما فرقی ندارد که آنجا اجرای عمومی یا در جشنواره اجرا داشته باشد، فقط موضوعیت جشنواره مهم است و اینکه کاری که ارائه می‌شود باید مورد قبول اداره کل هنرهای نمایشی باشد.»

اصل بر اعتماد است

با توجه به صحبت‌هایی که گفته شد، می‌توانیم نتیجه بگیریم که در هنرهای نمایشی اصل بر اعتماد است و تا زمانی که اتفاق بدی نیفتاده باشد هر فرد یا گروهی می‌تواند به کارش در داخل و خارج کشور ادامه دهد. در بحث مالی هم با توجه به نبود یک قانون شفاف، نظارت صحیحی بر ورود و خروج منابع مالی وجود ندارد و هر فردی در هر جایگاهی می‌تواند سرمایه‌گذار یک نمایش باشد و آن گروه را با هزینه خودش به خارج از ایران هم ببرد. این شرایط تا زمانی ثابت است که کسی خطایی نکند. درست است که باید به هنرمند اعتماد کرد اما وجود نمونه‌هایی مانند آنچه از سوی یک بازیگر باسابقه مثل علیرضا خمسه در کانادا دیده شد، آیا زنگ خطری برای جامعه تئاتری نیست؟ هنرمند باسابقه‌ای مثل خمسه وقتی تحت تاثیر فضا و مخاطبان خارجی قرار می‌گیرد و چنان تیشه به ریشه فرهنگ و کشور خودش می‌زند دیگر نباید از جوان‌ها توقعی داشت؛ تا یک حادثه بزرگ‌تر و بدتری رخ نداده، بهتر است قانون ورود کند.

نشست خبری

ادعای عجیب سازندگان سریال پرحاشیه تلویزیون:

قصه «بوی باران» هنوز شروع نشده است

نشست خبری سریال «بوی باران» با حضور عوامل این سریال در اداره کل روابط‌عمومی صداوسیما برگزار شد. این سریال از تولیدات شبکه یک سیماست که از ۷۵ قسمت، نیمی از آن پخش شده و نوع پرداخت و قصه‌های این سریال با انتقادها و سوالات زیادی از سوی مخاطبان تلویزیون همراه بوده است. آنچه می‌خوانید بخش‌هایی از مهم‌ترین اظهارنظرهای سازندگان این سریال پرحاشیه است.

۱. محمود معظمی کارگردان سریال گفت: «سه سالی است که درگیر این کار هستیم. البته عباس نعمتی به‌عنوان نویسنده فیلمنامه حدود چهار سال درگیر نگارش آن بوده است. تمام تلاش ما این بود که کاری آبرومند بسازیم تا به وظیفه خود عمل کنیم. کارکردن یک قصه متفاوت و اینکه بخواهید برخی کلیشه‌ها را بشکنید، کار سختی است. ما روزها سعی کردیم تا به انتخاب درستی برای بازیگران برسیم.»

۲. معظمی درباره بودجه «بوی باران» اظهار داشت: «برآورد سریال مثل باقی سریال‌هایی است که در این سال‌ها ساخته شده است. من، تدوینگر، تهیه‌کننده و نویسنده‌ها از حق خودمان گذشتیم و سعی کردیم با دستمزدی معمولی‌تر برای خود، از بازیگران بهتری استفاده کنیم.» عباس نعمتی، نویسنده سریال هم درباره بودجه این سریال گفت: «سریالی که با دقیقه‌ای سه میلیون تومان ساخته می‌شد به‌یک‌باره با بالا رفتن هزینه‌ها گران‌شده و این آسیب را عوامل می‌بینند و بچه‌های ما هم برای این سریال صبوری کردند.»

۳ نعمتی، نویسنده درباره سانسور گفت: «یکی از سریال‌هایی که واقعا همه سازمان در کنارم بودند، همین پروژه بود. مدیران حتی اگر می‌خواستند جمله‌ای حذف شود به ما پیشنهاد می‌دادند و گاهی بر این اساس صداگذاری می‌شد و اصلا اینجوری نیست که سانسورهای زیاد داشته باشیم. ما سانسور به معنایی که بخواهد به قصه لطمه بخورد، نداشتیم؛ هرچند همه کارها ممیزی دارد، ولی برای ما این کار خیلی تعاملی بود. از طرف دیگر تمام تلاش ما این بود واژه‌هایی داشته باشیم که متین باشد و بی‌ادبی نباشد.»

۴. نعمتی، درباره پلیس منفعل داستان می‌گوید: «دو نگاه در داستان وجود دارد، نگاه ترانه که احساس می‌کند یک قتل در میان است و نگاه دیگر نگاه بازپرس است که می‌داند شبکه‌ای از حاملان مواد مخدر و یک باند تبهکار را می‌خواهد بگیرد، بنابراین کار را باید با صبوری انجام دهد و حتی در یکی از قسمت‌ها هم این رویکرد را توضیح می‌دهد. از طرف دیگر هنوز قصه در مقدمات است و قصه اصلی از این پس شروع خواهد شد.»

۵. نعمتی همچنین درباره تلخ بودن فضای سریال گفت: «تلخی همیشه چیز بدی نیست، غصه مساله‌ای غریزی است. با این حال ما روی تلخی در سریال تمرکز نکردیم، ما جز سهیل هیچ ختمی را نشان ندادیم حتی مادربزرگ یا فریبا مردند، اما مراسمی نشان ندادیم درحالی که در سریال زیر تیغ یک نفر می‌میرد و فقط یک قسمت ختم را نشان می‌دهند. در این سریال خواهری تلاش می‌کند تا برادرش را نجات دهد و این تلاش برای خوبی است، همچنین رضا کیانیان به کارتن‌خواب‌ها کمک می‌کند. این سریال درباره آسیب‌های اجتماعی است و قطعا تلخی‌هایی هم دارد. ما سالی ۵۰۰ هزار نفر ورودی زندانی داریم و حداقل با احتساب خانواده‌هایشان دو میلیون نفر درگیر این اتفاق می‌شوند؛ ما هم در این سریال به این مسائل پرداختیم که تلخی‌های خود را دارد. وظیفه سریال این است که جامعه را به این نکات حساس کند.

۶. معظمی درباره هشدار رده سنی در میانه سریال گفت: «من به شخصه موافق هستم که اعداد رعایت سنی از ابتدا تا انتهای سریال برای تماشای گروه‌های سنی رعایت شود.» همچنین غلامرضا الماسی، مدیرگروه فیلم و سریال شبکه یک درباره این هشدارها گفت: «زمانی که زودتر از سکانس هشداری می‌آید و با پایان سکانس برداشته می‌شود، نشان‌دهنده این است که آن صحنه خیلی آسیب‌زا نیست، اما بهتر است والدین در کنار کودک باشند و اگر لازم بود توضیحی بدهند نه اینکه طبق شوخی‌هایی که شده بود، همان لحظه چشم او را بگیرند یا همان لحظه کودک را از جلوی تلویزیون دور کنند.»

۷. نعمتی درباره تغییر در پایان‌بندی سریال گفت: «پایان‌بندی سریال یک سال پیش گرفته شده و تغییری در آن وجود ندارد. من فکر نمی‌کردم مردم اینقدر درگیر سریال شوند مثلا درگیر مرگ سهیل شدند و واکنش‌های عمیقی نشان دادند.» این حرف‌ها در حالی گفته شد که سلوکی، بازیگر این سریال عنوان کرد من پایان سریال را نمی‌دانم و نعمتی درباره این موضوع هم گفت: «ما قبل از شروع سریال، یک سیناپس ۱۵۰ صفحه‌ای داشتیم که جای کاراکترها در آن مشخص بود با این حال در زمان تولید برای تک‌تک بازیگران بازنویسی‌هایی انجام شد. فیلمنامه ۳۵ قسمت قبل از پیش‌تولید آماده بود و ۴۵ قسمت قبل از تولید آماده شد و بازنویسی‌هایی در خود کار انجام شد. ما پیچ داستان سریال را از مهدی سلوکی پنهان کردیم که چمدان را خودش برداشته است و برای خودش هم جالب بود. این هم روندی طبیعی در برخی سریال‌هاست که ممکن است همه داستان را به بازیگر نگویند تا در یک سکانسی او را شوکه کنند.»

۸. معظمی، کارگردان درباره کلیشه‌های شکسته شده در این سریال اظهار داشت: «ما چند خط داستان و چند قهرمان داریم و جسارت زیادی می‌خواهد که قهرمان سریال را بکشید و به‌لحاظ ساختار و فرم هم سعی کردیم متفاوت باشد و سر و شکل درستی داشته باشد.»

مدرک فارغ‌التحصیلی اینجانب عفت اکبری فرزند اعظم به شماره شناسنامه ۲۳۸۰۰۵۴۵۲۵ صادره از ممسنی در مقطع کارشناسی رشته مامایی صادره از واحد دانشگاهی دانشگاه آزاد اسلامی گچساران با شماره ۱۸۵۰۱۶۱ مفقود گردیده است و فاقد اعتبار می‌باشد. از یابنده تقاضا می‌شود اصل مدرک را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد گچساران به نشانی گچساران، بالاتر از پمپ بنزین ولایت، مجتمع دانشگاهی دانشگاه آزاد اسلامی واحد گچساران ارسال نماید.

✦✦✦

مدرک فارغ‌التحصیلی اینجانب محمدعلی شاهینی فرزند عزت‌اله به شماره شناسنامه ۵۹۴۹ صادره از قم در مقطع کارشناسی پیوسته رشته الهیات و معارف اسلامی (فقه و حقوق اسلامی) صادره از واحد دانشگاهی کرج با شماره ۱۳۹۰۱۱۵۰۰۴۳۷ مفقود گردیده است و فاقد اعتبار می‌باشد. از یابنده تقاضا می‌شود اصل مدرک را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد کرج به نشانی کرج، رجایی‌شهر، تقاطع بلوار شهید موذن و استقلال، مجتمع دانشگاهی امیرالمومنین ارسال نماید.

✦✦✦

مدرک فارغ‌التحصیلی اینجانب مریم عالی‌فرد، فرزند نادر، به شماره شناسنامه ۷۹۰۵، صادره از تهران، در مقطع کارشناسی ارشد ناپیوسته، رشته مدیریت محیط‌زیست- اقتصاد محیط‌زیست، صادره از واحد دانشگاه آزاد اسلامی، با شماره ۲۳۸۹۷ مفقود گردیده است و فاقد اعتبار می‌باشد. از یابنده تقاضا می‌شود اصل مدرک را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات به نشانی تهران، انتهای بزرگراه شهید ستاری، میدان دانشگاه، بلوار شهدای حصارک، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، کد پستی ۱۴۷۷۸۹۳۸۵۵ ارسال نماید.

✦✦✦

مدرک فارغ‌التحصیلی اینجانب سیده‌سحر خنجری‌ساداتی فرزند سیدمحمد به شماره شناسنامه ۳۵۰۵۶ صادره از تهران در مقطع کارشناسی رشته حقوق صادره از واحد دانشگاهی نوشهر با شماره ۳۱۰۹۸۵۴ مفقود گردیده است و فاقد اعتبار می‌باشد. از یابنده تقاضا می‌شود اصل مدرک را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد نوشهر به نشانی نوشهر میدان لتینگان دانشگاه آزاد اسلامی واحد نوشهر ارسال نماید. کدپستی ۴۶۵۱۱۴۱۴۳۳

✦✦✦

مدرک فارغ‌التحصیلی اینجانب شهرام عینی فرزند قادر به شماره شناسنامه ۲۱۹۰۰۴۰۰۵۱ صادره از نوشهر در مقطع کارشناسی ناپیوسته رشته مهندسی تکنولوژی مکانیک خودرو صادره از واحد دانشگاهی نوشهر با شماره ۱۱۰۹۷۰۱ مفقود گردیده است و فاقد اعتبار می‌باشد. از یابنده تقاضا می‌شود اصل مدرک را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد نوشهر به نشانی نوشهر میدان لتینگان دانشگاه آزاد اسلامی واحد نوشهر ارسال نماید. کدپستی ۴۶۵۱۱۴۱۴۳۳

✦✦✦

سند کمپانی و برگ سبز خودرو پراید سواری مدل ۸۸ به رنگ سفید- روغنی به شماره موتور ۳۱۸۸۰۰۶ و به شماره شاسی S۱۴۱۲۲۸۸۳۶۲۸۳۶ و به شماره پلاک ۱۴ -۸۵۸ ص ۴۱ به نام موسی شریفی مفقود و از درجه اعتبار ساقط می‌باشد.

✦✦✦

مدرک فارغ‌التحصیلی اینجانب زهرا ولیزاده‌الشتر فرزند بهرعلی به شماره شناسنامه ۴۱۸۹۸۷۵۴۷۳ صادره از الشتر در مقطع کارشناسی پیوسته رشته تحصیلی حقوق صادره از واحد دانشگاهی دورود با شماره ۸۸۸۷ مفقود گردیده و فاقد اعتبار می‌باشد. از یابنده تقاضا می‌شود اصل مدرک را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد دورود به نشانی دورود، لرستان، ضلع غربی میدان حضرت ابوالفضل(ع)، مجتمع دانشگاهی واحد دورود، اداره امور فارغ‌التحصیلان کد پستی ۶۸۸۱۶۹۹۷۶۹ ارسال نماید.

✦✦✦